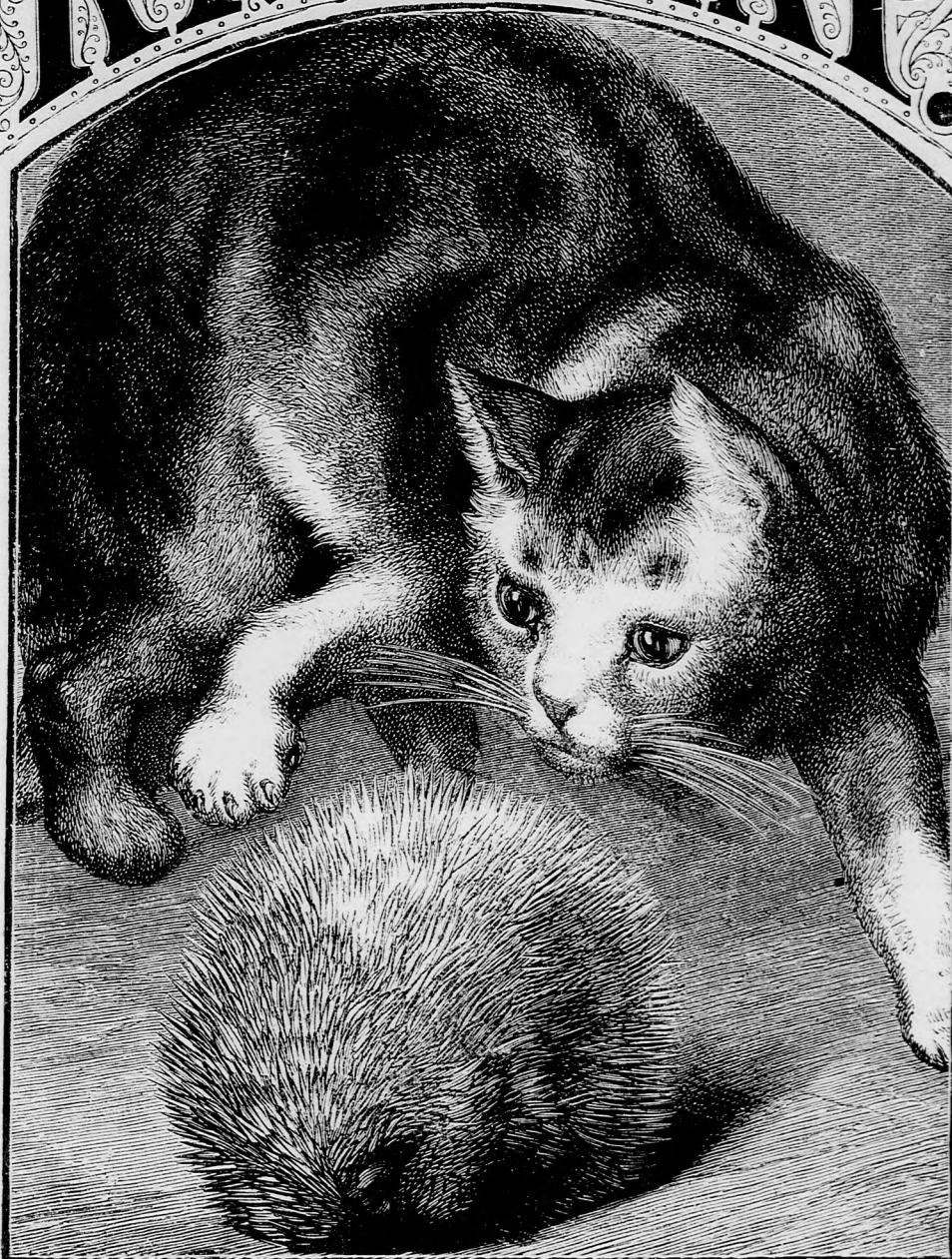

ka,
és
git,
ián

var
sok
ája
és
nap

is-é
yik
yi-
fel-
o a
em
va,
bul
ém,
óm,
at-
mek
go.
eim

HIS LAP

SZÜRÓS PAJTÁS. (Lásd a 154. lapon.)

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

JOLÁNKA nem is hívatta magát kétszer, hanem bement a házba.

Egyszerű, de csinos, rendes szoba volt az, a hova Magdolna asszony vezette kis vendégét. Valamivel jobban is volt berendezve, mint a közönséges falusi emberek lakása. Az ablakban virágok díszlett, egy kis polczon több könyv volt elhelyezve, a fal mellett kényelmes pamlag, az ablak mellett pedig dolgozóasztalka, különféle kézimunkával. Látszott, hogy aki itt lakik, az jól tölti idejét, rendet tart.

A pamlag egyik sarkában elnyujtózva feküdt a fekete cicza. Amint Jolánkát megpillantotta, fölugrott és haragosan fölborzolta szőrét. Abban ugyan semmi kétség nem lehetett, hogy éppen nem szívesen látja a vendéget.

— Ejnye, cicza, hát mi ez? szólt Magdolna félig komolyan, félig tréfásan. Hát te ilyen goromba vagy, mikor kedves vendég jön? No, jöjj ide szépen... jöjj, cicza.

Aztán Jolánkához fordulva, mintegy mentegetőzve mondá:

— Szelid jószág különben... de nincs hozzá szokva, hogy idegent lásson itt... csak a tisztelendő ur jön néha-néha s azt ismeri is.

— Oh, majd megismerkedik velem is. Én nagyon szeretem az állatokat... ugy-e ciczuska, jó barátok leszünk mi nem sokára?

A fekete macska kételkedve állt ott. Előjött asszonya hívására és nem fenye-

getőzött többé. Mikor pedig Jolánka lehajolt hozzá és megsimogatta, azután pedig ölébe vette és dédelgette, a szelid állatka hamar megértette, hogy csakugyan jóbaráttal van dolga. Elégedetten dorombolt és éppen nem akart távozni a Jolánka öléből. Magdolna asszony csak nézte és szinte úgy látszott, mintha csodálkoznék s nem tudná elhinni.

— Hát aztán, kedves kisasszonykám, csakugyan nem fél ettől a fekete macskától?

— Miért félnék? Hiszen nagyon szelid... nem is akar bántani. Látszik, hogy szokva van a kényeztetéshez.

— Az igaz. De nem hallotta még, hogy ez valami veszedelmes állat? Bizonyosan hallotta, hogy ez a boszorkány macskája, az a boszorkány pedig én vagyok, akit a végzet azért tett olyan ijesztővé, hogy mindenki jókorán óvakodjék tőlem.

— Oh igen, hallottam én ezt... de hát... ez bolondság... én az ilyet nem hiszem. Sokszor tanított jó mamácskám, de a nénike is, hogy az emberek miért beszélnek annyi rosszat Magdolna asszonyról... én tudom, mennyit bántják, üldözik, csufolják, pedig soha sem bántja őket vissza... hát én azután azt gondoltam, hogy nagyon jónak kell annak lennie, aki annyit eltűr és bizonyosan nem igaz semmi abból a sok roszból, amit ráfognak. Azért nem is félttem eljönni.

Az öreg asszony szinte kimeresztett szemmel bámult a leánykára. Aztán köny lopózott a szemébe s szelid boldogság tükrözött elrutított arczán. Remegő hangon mondá:

— Drága jó gyermek! Az Ég küldött, hogy még egyszer vigasztaló szót halljak ez életben, annyi keserőség után! A Mindenható meg fogja áldani, kisasszonykám, amiért idejött és szeretettel szólt egy szegény szerencsétlenhez. De ne is sajnálja, nem érdemtelennel tesz jót. Mert igaza van. Amit a gonosz gyanu, a megátalkodott rossz akarat rólam beszél, abból nem igaz egy szó sem. Nem vagyok én bűnös abban a tűz-veszedelemben. Örömmel áldoztam volna életemet, hogy megmentsem azt a szegény, beteg, kedves nőt, aki oda veszett; azt sem bántam volna, ha én is vele halok.

Nagyot sóhajtott, aztán folytatá:

— Minek is menekültem meg? Csak szomorúságomra. Gyanuba fogtak, gonosznak tartottak és nem is lehetett csodálni. De még magam is vádoltam magamat, hogy talán csakugyan én okoztam a szerencsétlenséget. Mert volt idő, amikor harag és boszuvágy élt a lelkemben a testvérem ellen, aki rutul megcsalt, rossz testvérem volt, s akkor arra kértem Istent, büntesse meg. És sokáig, nagyon sokáig bántott az a gondolat, hogy talán ez az én imádságom teljesedett be. Pedig hamar megbántam, haragom elmúlt és teljes szívből megbocsátottam. Azután a tisztelendő ur is megvigasztalt, meggyőzött, hogy a gonosz kívánság úgy sem talál meghallgatásra Isten előtt. De a testvérem nem tudta hinni, hogy megbocsátottam neki, és az emberek is éppen úgy gondolkoznak és máig is azt hiszik, hogy gonoszul boszút álltam.

— Oh, nem mindenki hiszi! szólt közbe Jolánka élénken. A ki nekem elbe-

szélte, az sem hiszi... csak... nem akar a többiekkel haragba keveredni.

— Természetesen... nem is csodálom... aki mellettem szólani merne, az még gyanuba kerülne, hogy boszorkánnyal cimborál. No, most már megszoktam, most már nem is haragszom senkire. De eleinte nagyon keserű volt az életem, mikor mindenki elfordult tőlem, mindenki messzire elkerült, mint a bélpoklost. Most már bele nyugodtam, türom, hadd csufoljanak, üldözzenek; nem tudják, mit cselekszenek. Ami kevés időm még van ez életből, azt már csak arra használom, hogy imádkozzam azokért, akik ellenem oly kegyetlenek. Bizonyosan nem tennék, ha tudnák, mit tesznek.

— De ez nem jól van így! pattant föl Jolánka élénken. Meg köll magyarázni a babonás embereknek, milyen igazságtalanok.

Magdolna asszony szomoruan rázta a fejét.

— Hasztalan volna, kedves jó gyermekem. Az emberek szeretnek rosszat hinni s ha valakit igazságtalanul bántottak, csak azért tovább üzik, nehogy meg kelljen vallaniok, hogy rosszul cselekedtek. Itt pedig már nem is hiszik, hogy igazságtalanok. Már a gyermekek azt tanulják, hogy engem üldözzenek... sőt még az ártatlan okatlan állatot is üldözik, ha az enyém. Így fosztottak meg régi kedves állatkámtól, egy szelid kis kecskétől.

— Igaz a! Egyszer erről is hallottam valamit... hogy az valami nagyon furcsa állat volt...

— Dehogy! Egészen közönséges, jámbor kis állat volt. Egy izben a szomszéd városkában jártam... mert oda megyek vásárolni, amire szükségem van; ott nem ismernek, nem csufolnak. Amint a piacon végig mentem, egy kicsike kecskét láttam, melyet a gazdája eladásra vitt oda. Megsajnáltam a szegény kis jószágot, megvettem, haza hoztam. Arra gondoltam, hogy lesz legalább valami élő lény mellettem. És a kis állat nem volt háladatlan. Őt nem ijesztette az én csuf képem, ő szeretettel viszonozta gondosságomat. Oh, a legtöbb ember nem is tudja, milyen háladatos tud az állat is lenni a jószágért. A szegény kis kecske egész vigasztalásom volt. Vidáman ugrándozott körültem, hozzám simult s elhagyottságomban hű barátom volt. Ugy hozzám szokott, hogy akárhova mentem, hiven elkísért. De az embereknek ez sem tetszett. Nem akarták megérteni, hogy ez csak éppen olyan közönséges állat, mint a többi; hogy a gondoskodás, ápolás tette olyan ragaszkodóvá. Valami gonosz ördöngösséget fogtak rá. Nem is nyugodtak addig, amíg három meggonolatlan fiu el nem pusztította a szegény állatot.

HALÁLOS SEBESÜLÉS. (Lásd a 150. lapon.)

— Oh, de hiszen ez csuf gonoszság volt!

— Talán nem tudták, milyen fájdalmat okoznak vele. Megsirattam a szegény kis állatot és megint egymagam maradtam. De aztán nem sokára ezt a jámbor kis macskát szereztem... még pedig legnagyobb ellenségemtől, a ki halálos ágyán kért bocsánatot tőlem. Annak volt ez kedves jószága, azért hoztam el.

— És ki volt az?

— Annak a szegény elégett sógorasszonyomnak a testvérénje. Az beszélt lehangosabban, hogy én öltem meg a testvérét, ő ingerelte föl ellenem a falu népét. És aztán sok esztendő mult s ő nagy beteg lett. Mikor már érezte, hogy utolsó órája közeledik, magához hivatott és megvallotta, hogy lelkiismerete bántja, mert engemet üldözött, igazságtalanul vádolt. Szivből megbocsátottam nekis ő még másoknak is el akarta mondani; amit nekem mondott, de már nem volt ereje. Meghalt. Mikor eltemették, üresen maradt a háza, mert nem volt senkije. S amint egy este arra mentem, a kerítés tövében egy fiatal kis cziczát láttam, az éhségtől egészen lesóványodva. Fájdalmasan nyávogott s bizonyosan sokan elmentek már mellette, de

nem törődtek vele. Emlékeztem, hogy mikor ott jártam a haldoklónál, a szobában láttam. Megszántam és magamhoz vettem s most ő az én hű társam, csak hogy most meg őt tekintik szegénykét gyanus szemmel, mint valami szörnyen veszedelmes jószágot, a boszorkány kísérlőjét.

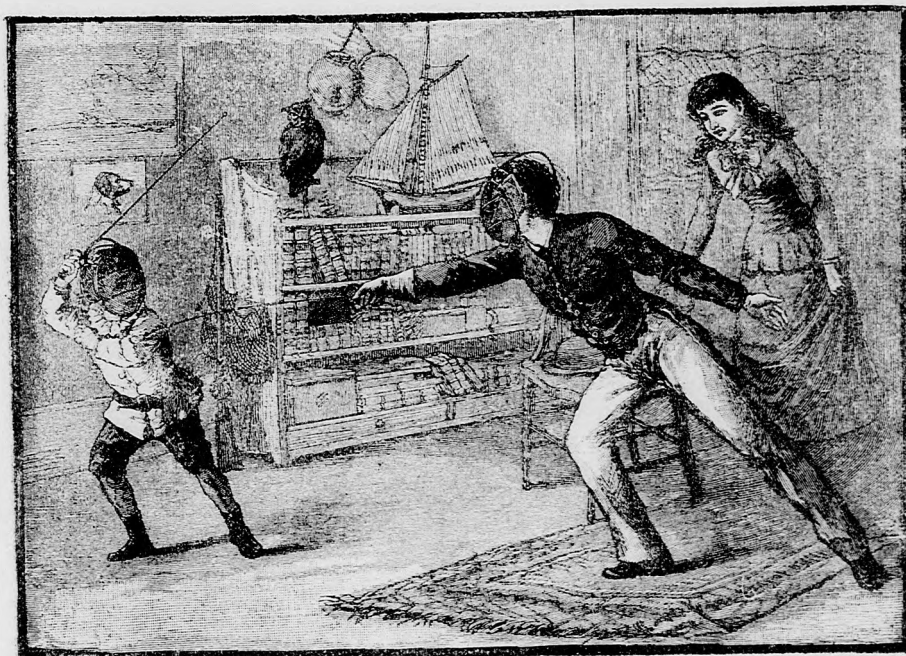
— Igaz, tegnap Emmike is éppen ilyenfélét beszélt ott az erdőben.

— Az erdőben? Mikor jártak ott az erdőben?

— Éppen akkor, mikor Magdolna néne! Bizony szinte megfeledkeztem volna róla, pedig éppen ezért jöttem. Ott álltunk a fa mögött, mikor valami csomagot elásott oda...

(Folytása következik.)

VIVÓ LECZKE.

*KARD ki, kard! Kis lovagom,
Védelmezd magad!
Jó vasam suhogtatom,
Vágásom' fogadd!*

*A hevesség mit sem ér,
Álljad helyedet!
Füdülog a hideg vér —
Órjad testedet!*

*Nem fogvájó ez a kard,
Védelmezd magad!
Fejet ütök — mellet — kart —
Vállat — s most nyakat!*

*Vívni tudj! S mint dalia
Sohase feledd:
Védjed, s ne támadd soha
A becsületet!*

HALÁLOS SEBESÜLÉS.

(Képpel a 148. lapon.)

HETEKIG, talán még tovább is ismételtette Mariska, valahányszor Gizuskától látogatóból hazatért:

— Ha nekem is olyan gyönyörű bábum volna! Az már aztán Vicza! Milyen piros az orcája! És milyen gyönyörű kék a szeme!

— Egészen jó a te Viczád is, eljátszhatol vele kedvedre.

— Oh dehogy! Egy olyan szép porcellán bábu, az egészen más! Csak azzal lehet igazán jól játszani.

— Jobb a tied, erősebb.

De Mariska csak nem nyugodott bele. Az ő Viczája most már semmikép sem tetszett neki. Az csak fából volt faragva, még igazi haja sem volt, csak úgy rá volt festve, mintha volna. Nem ér ez semmit, nem is érdemes vele az időt tölteni. El is dobta a sarokba úgy, hogy csak úgy koppant a szegény bábu feje. Szerencse, hogy kemény volt, nem eshetett baja.

No de aztán megjött a Karácsony, mely sok örömet szokott hozni a jó gyermeknek. Mariska pedig különben eléggé jó és kedves leányka volt s hogy a karácsonyfa alatt szétnézett, meg nem állhatta, hogy ne ugráljon és ne tapsoljon örömeiben. Ott volt a rég óhajtott szép kis porcellán bábu a karácsonyfa alatt.

Meg is kapta.

— De erre aztán jobban vigyázz, mint a régire. Nem minden játék-szerrel lehet egyformán bánni.

— Oh, bizd csak reám, mamácskám! Tudom én, mi kell az ilyen szép és kedves Viczuskának!

Azt a régi csuf bábút mindjárt el is ajándékozta a szegény szomszéd özvegy-asszony kis leányának. És most már büszkén ment látogatóba Gizuskához, mert eldicsekedhetett, hogy neki is van ám olyan szép Viczája.

— Majd meglátod ha eljössz hozzám. Majd hozd el a tiedet is, össze hasonlítjuk.

Gizuska, a ki nagyon szelid leányka volt, pár nap mulva csakugyan elment Mariskához és elvitte a bábuját. Hát bizony az derült ki, hogy egészen egyformák.

— De az enyém újabb, hát mégis különb! szólt Mariska.

Ezt nem lehetett eltagadni, s mikor Mariska aztán ismét magára maradt, diadalmasan kapta föl a Viczát.

— Most mi vagyunk különbek, Viczuska! Eleget irigyeltem Gizuskát, most már rajta a sor. Megállj csak, megtánczoltatlak, úgy örülök.

Tánczolt, forgott széles jó kedvében, kinyújtott kézzel lengetve a bábút. De egyszer aztán amint ismét nagyot fordult, oda ütötte a bábu fejét a kályha falához. Gyanus recsenés hallatszott, mintha valami megrepedt volna. Nem is volt különben. . . Csak nem a kályha repedt meg? Mariska majd kövé dermedt, amint a Viczára nézett. . . mert ennek a gyönyörű porcellán feje ketté volt hasadva egész hosszában!

El sem akarta hinni ezt a borzasztó szörnyüséget. Lefektette, próbálta össze illeszteni, de csak újra szétvált. Halálos seb volt az, nem maradt egyéb hátra, mint megsiratni a halottat. Sirt is Mariska, a míg csak ki nem fogyott belőle, annál inkább, mert tudta, hogy új Viczát most már nem kap legalább is jövő Karácsonyig.

— Jaj, ha még egyszer kapok, tudni fogom megbecsülni és mégsem leszek kárörvendő, mint most voltam, hogy föléje kerültem Gizuskának. . . Ha meg nem szédit a büszkeség, most is megvolna a szép Viczuskám; így pedig semilyen sincs és megint csak irigyelhetem Gizuskát.

Tréfás számtani rejtvény.

Hogy lehet 20-ból 22-t kivonni, hogy 88 maradjon?

A Z I G É R E T.

— Kicsi beszélyke. —

GYORSAN emelgette kövér kis lábait
Danika.

— Kálmán megállj! Várj egy
kicsit, én is megyek!

Meg is állt Kálmán, de nem valami
nagyon barátságos képpel. Csak azért állt
meg, mert jól tudta, hogy ha nem áll meg,
Danika utána fut akár a világ végeig is,
a milyen makacs kis vitéz.

— Mi kell már no? Mit szaladsz
utánam? Most nem jöhetsz velem!

— Miért nem? Én veled akarok
menni. Sándorhoz mégy, tudom.

— Persze hogy oda. De most komoly
dolgunk van, nincs szükségünk a te zajon-
gásodra.

— Igen ám... játszani fogtok...
és nem akarod, hogy én is ott legyek.

Kálmán jó testvér volt, szeretete is
öcsikéjét, de most mégis majd kifogyott a
türelméből.

— Mondom, hogy dolgunk van, egy
nagy számtani feladványt fogunk együtt
megcsinálni. Az már csak nem volna nek-
ed mulatságos? No, csak menj szépen
vissza a házba, mert hideg van. Majd
inkább velünk jöhetsz délután, ha kime-
gyünk a tóra korcsolyázni. Majd tanitalak
téged is.

Ez régi vágya volt a kis Danikának.
Ezen az áron meg lehetett vele alkudni
és így jókedvűen beleegyezett.

— No jól van, akkor hát haza me-
gyek. De majd délután itthon ne hagyjatok.

Most csakugyan dolguk volt Kálmán-
nak és jó pajtásának, Sándornak; s mikor

elkészültek, összebeszéltek, hogy délután
kimennek korcsolyázni. Föl kell használni
az időt, mert végére jár a tél; ki tudja,
lesz-e még több hideg nap. Ekkor jutott
eszébe Kálmánnak, mit ígért Danikának.
Elbeszélte barátjának, aki sehogy sem
szerette a dolgot.

— Persze, persze, alkalmatlan lesz
a kis buksi, de nem tudtam másképp le-
rázni a nyakamról.

— Sebaj, felelé Sándor. Majd újra
lerázzuk a nyakunkról. Kimegyünk ugy,
hogy észre sem veszi.

Ez nagyon szépen volt kieszelve, csak-
hogy Danika nem oly könnyen engedte ám,
hogy tuljárjanak az eszén. Nagyon csökö-
nyös kis vitéz volt s mindjárt ebéd után
faggatni kezdte Kálmánt, mikor indulnak?

— Majd később. Nem is tudom, me-
gyünk-e? Majd meglátom, eljön-e Sándor.

Danika gyanakodni kezdett, hogy
ezek a nagy fiuk talán bizony rá akarják
őt szedni. De biz ő nem engedi. Ő meg
akarja kapni, amit ígértek neki. Nem is
tágitott a Kálmán sarkából s jól látta,
mikor Kálmán az ablakból intett valaki-
nek, aztán gyorsan a másik szobába ment,
felöltötte a téli kabátját, alája dugott
valamit, bizonyosan a korcsolyáját, és ki-
szaladt. De mire Kálmán kiért a ház elé,
már ott volt Danika is.

Boszankodva nézett rá a két jó paj-
tás. Sándor félre huzta Kálmánt és türel-
metlenül mondá:

— Nekem semmi kedvem hozzá,
hogy ez a kis taeskö ott lábatlankodjék
nekünk. Küldd vissza!

— Hiába próbálnám, nagyon nya-
kas. Sajnálom, de már megígértem.

— No bizony! Akkor hát kifogunk rajta. Vigyázz csak arra, amit mondok, és aztán te is a szerint beszélj.

Ezzel vissza fordultak Danika felé és Sándor hangosan mondá:

— Már biz én magam is sajnálom, de nem lehet. Ma nem megyünk korcsolyázni. Megigérttem Palinak, hogy hozzá megyek délután. Legjobb volna, ha te is oda jönnél velem.

— Ha már úgy van, hát nem bánom, menjünk Palihoz, szolt Kálmán, mindjárt megértve a fufangot. Danika, menj be a szobába, megfázol így kalap és téli kabát nélkül.

De Danika nem ment be. Sehogysem tetszett neki ez a dolog. Látta jól, hogy Kálmán a kabátja alá dugta a korcsolyáit, Sándornak a kabátja alól is kilógott az egyik korcsolya-szija... aztán gyanusán suttoztak...

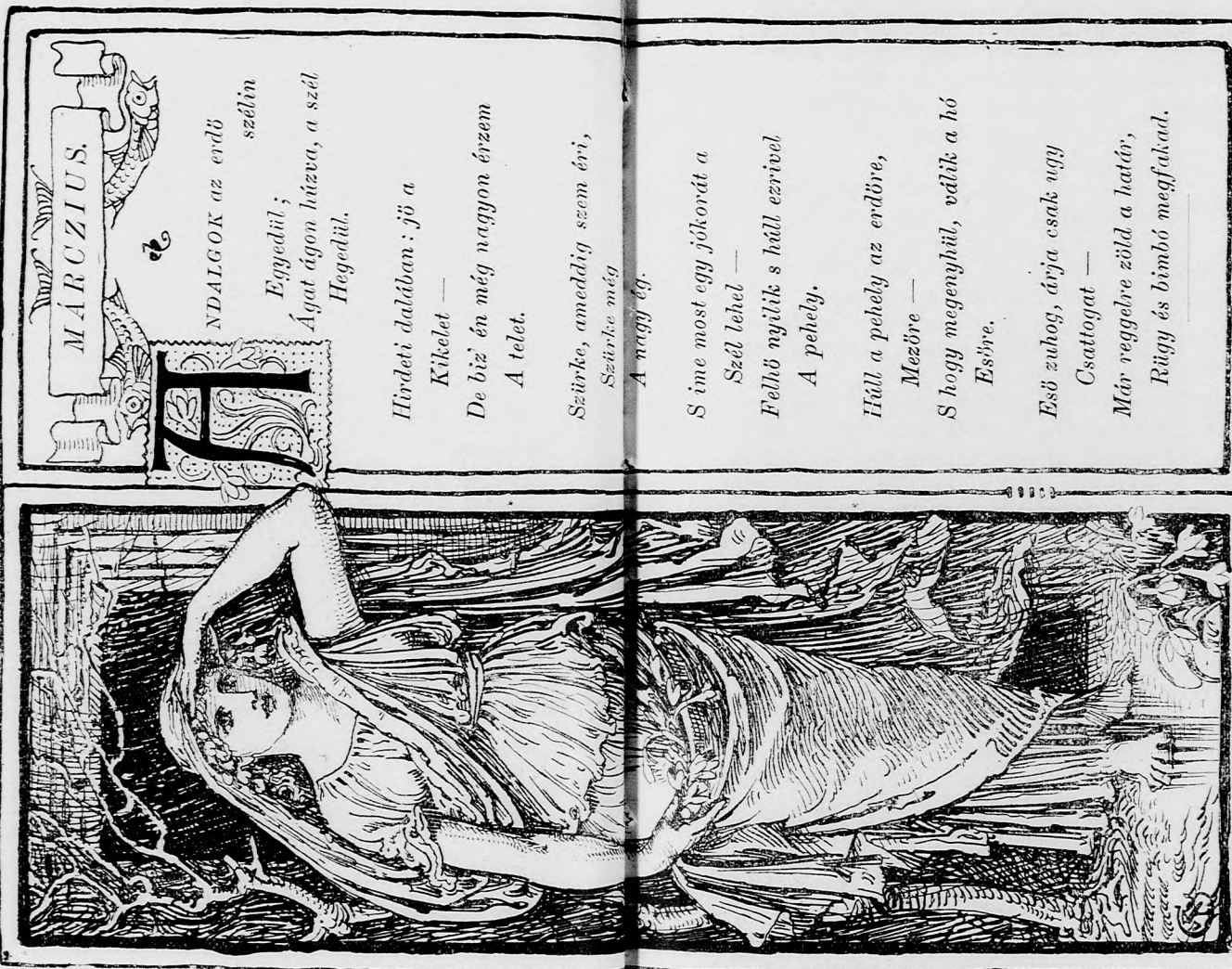
— Oh persze, ti meg akartok csalni! mondá.

— Mi jut eszedbe! Egészen másfelé megyünk.

Meg is indultak, csakugyan egészen másfelé. Csak hogy Danika, aki sokat sétalगतott mindenfelé, tudta, hogy egy kis kerülővel arról az utról is eljutnak a tóhoz. No már erről meg kell győződnie.

És azon módon, amint volt, futva neki indult a rövidebbik uton. Apró lábai-

val így sem igen szaporán jutott ugyan előre, de mégis kint baktatott már a mezőn, mikor a szélső házak mögül két fiu tünt elő, még pedig nagy nevetéssel.

— No, a Danikát szépen rászedtük! De hirtelen elakadt a nevetésök. Nem igen messzire megpillantották a kis fiut.

— Ejnye a kis makacs buksija! Ő az! Ott halad a tó felé! szolt Kálmán.

— Bujjunk ide a bokrok mögé. Majd ha oda ér és nem lát minket ott, haza megy.

befagyott tóhoz, és ott csakugyan nem talált senkit.

— Még nem értek ide... nagyon futottam... megvárom őket.

Csak hogy a várás, áldogálás már nem volt olyan kellemes. Az oktalan kis fiu csak emelgette a lábait, kapkodott a füléhez, huhogott a kezébe, de mindinkább megdermedt a hidegtől. Végre úgy gondolta, hogy nem fog annyira fájni, ha leül. Lekuporodott tehát a hóba és úgy várt.

Kálmán és Sándor is sokáig várták, hogy Danikát vissza térni lássák, de hiába. Mikor már nagy idő mult, Sándor türelmetlenkedni kezdett, Kálmán pedig aggódott.

— Még valami baja esett... föl sincs öltözve, meghül... már oda kell mennem, utána nézek, ott van-e még?

Igy hát végre nagysokára mégis csak oda mentek. És csakugy ott találták a kis Danikát, egészen kéken-zölden a hidegtől, úgy hogy már föl sem birt kelni.

— De hát mi jutott eszedbe, Danika, hogy így jöttél ide? kiáltott rá Kálmán.

— Tudtam, hogy rá akartok szedni... de ide jöttem... oh... jaj a lábam... ugy

Elbujtak. Danika pedig ment szaporán előre és nagy hevében s a gyors járásban nem is érezte a hideget. Eljutott a

zsibbad...

— Állj fel gyorsan és szaladj haza!... így nem maradhatsz itt.

Danika meg is próbálta, hogy fölálljon, de már úgy meg voltak gémberedve a lábai, hogy állni sem tudott.

— Jaj... nem tudok járni... oh... vigyetek haza!

Látták, hogy nem tréfa. Mit csinálnak vele? Mentül előbb haza kell vinni, különben nagy baja lesz. Sándor boszusan dörmögte:

— No már a mi multságunknak vége. Nincs más hátra, mint össze fogózunk és karon haza vinnünk Danikát.

Össze fogták két kezüket és ráemelték Danikát, félig ülő, félig fekvő helyzetben. A kis fiu jó nehéz volt, éppenséggel nem volt csekély feladat olyan messziről hazaczipelni. Szinte megizzadtak bele, míg végre a házhoz értek, ahol aztán a mama ugyancsak ijedten vette át és mindjárt lefektette.

A multságnak persze vége volt s elköllött mondaniok, hogy és miképen történt a dolog. Röstelte Sándor, mert ő kezdte mondogatni, hogy rászedik Danikát. De még inkább röstelte Kálmán, mert ő meg hallgatott a rosz tanácsra. A mama pedig kedvetlenül mondá:

— Ezt valóban nagyon roszul tetétek, s jó szerencse lesz, ha Danika nagy betegséggel nem fizeti meg a ti hibátokat. Mert csak a ti hibátok! Ő még kisebb, hogysem jól tudhatná, mit csinál. De ti tanuljátok meg, hogy ígérni ovatosan kell, s ha egyszer valamit ígértünk, nem szabad többé arra törekednünk, hogy ravasz módon bujjunk ki adott szavunk alól.

SZÚRÓS PAJTÁS.

(Képpel a czimlapon.)

FLÉGEDETLENÜL duzzogott a czicza a sarokban. Meg se kérdezték, tetszik-e neki vagy sem, csak a nyakára hoztak egy új lakótársat a konyhába.

Fura kis jószág volt. A gazda kendőbe kötve hozta, és nagyon ovatosan bocsátotta szabadon. Szinte úgy látszott, mintha félt volna hozzá érni. A szakácsnéhoz pedig így szólt:

— No, itt a kis sü. Egy pár napig vigyázzon rá, hogy ki ne szökjék. Szelid kis jószág, hamar ide szokik.

Tessék, hát a gazda azt akarja, hogy ez a sehonnai jövevény itt lakjék! És még azt kívánja, hogy vigyázzanak rá, talán még a kedvében is járjanak, hogy hamar oda szokjék.

— Engemet pedig, a kinek már az öreganyám is itt élt a háznál, mindig kergeteknek kifelé. Ha csak egy kis maradék pecsenye van az asztalon, már mindjárt kutatgatnak, nem vagyok-e itt, és ha meglátnak, kikergetnek. Ennek a jött-mentnek pedig szabad lesz a vásár! Ez már csunyaság! Ezt nem tűröm! Inkább világgá bujdosom és soha sem is jövök többé vissza.

Meg is indult és meg sem állt, amíg föl nem ért a háztetőre. Ott a verebeken akarta kitölteni a bosszuját. Csakhogy ezek a haszontalan kis portékák olyan szemfülesek voltak, hogy mindig éppen akkor röppentek föl, mikor a czicza már azt hitte, hogy biztos a zsákmánya. Szerencsére a padláson jobban sikerült a vadászat, fogott egeret és így nem köllött éheznie.

Vagy három napig kószált erre-arra, elkalandozott a tizedik szomszédba is, de megint csak visszatért. Mert sehogy sem látszott bátorságosnak az a nagy világ, melynek neki akart indulni. Hol vásott gyerekek dobálták meg, hol veszedelmes kutyák vették üldözőbe. Utoljára is csak

haza tért, kivált mert már rég nem kapott jó tejecskét. Hátha az a kellemetlen új pajtás már talán nincs is ott?

De biz az ott volt. Még pedig már egészen otthonosan sétálgatott, ki és beszaladgált a nyitott ajtón, mintha soha sem is járt volna máshol.

— Már látom, bele kell nyugodnom, hogy itt van, gondolá a czicza. De legalább mindjárt megtanitom, hogy itt én vagyok az ur.

Hetykén lépett oda a kis sünhöz.

— Hallod-e, atyafi, hát te csakugyan itt akarsz maradni?

— Itt én. Ha már ide hoztak és jól tartanak, mért ne maradnék?

— No, nem bánom, én is megengedem. De csak amíg jól viseled magadat és szépen engedelmeskedel. Mert különben elbánok veled.

— Soh' se berzenkedjél. Nem állok az utadba, de nem is félek tőled.

— Nem félsz? Hát aztán hogy tudnád magadat védeni, te kis mihaszna? Van-e ilyen hegyes, éles fogad?

— Az nincs.

— Hát ilyen karmod?

— Az sincs. De nem is kell.

— Hát ha én most mindjárt kikapárom a szemedet?

— Attól egy csöppet sem tartok, mert nagyon megbánnád, ha megpróbálnád.

— Ugyan? És valjon mit csinálnál?

— Mit? Hát — semmit. Csak nevetnék rajtad.

— Ejnye te vakmerő gézengúz! No megállj, mindjárt nem nevetesz!

És rárohant a kis sühre. Ez csakugyan nem csinált semmit, csak éppen a fejét huzta be és fölborzolta a tüskéit. S amint rárontott a czicza, hát persze ugyancsak megszurta a lábát, orrát az az éles tüskében.

Sziszegve ugrott vissza és nem tudta, mit gondoljon. Próbálgatta minden oldal-

ról, hogy hozzá férjen a kis ellenséghez, de hiába, csak újra összeszurkálta az orrát és a lábait. A kis süh pedig nevetett.

— No lásd, ugy-e nem csinálok semmit, mégis megbántad, hogy hetykélkedtél.

A czicza szégyenkezve vallotta meg, hogy le van győzve.

— Jól van no, hát legyünk jó barátok, nem bántalak többé.

— Meghiszem, mert nem teheted. De a jó barátságot elfogadom. Elférünk itt mind a ketten, tehát ne irigykedjél. Ha nincs károd benne, ne sajnáld, hogy másnak is jó dolga van, és ha erős is fegyvered, ne bizakodjál el, mert csuful járhatasz.

A JÓ TRÉFA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 157. lapon.)

MINT a két fiu ott a ház végében sugott-bugott és nevetgélt, fogadni lehetett százba egy ellen, hogy valami nagyon mulatságos dolgon jár az eszök. Szinte csitították egymást, mikor hol az egyik, hol a másik nagyon is hangosan kezdett föl kacagni.

— Nagyon jó lesz! Csakhogy ügyesen kell hozzá fogni, hogy az öreg Treszka el ne rontsa a tréfánkat, szólt Károly.

— Az ám! Ha ő menne be, akkor nem érne semmit az egész. Hanem őt én majd magamra vállalom. Kicsalom a baromfi-udvarra, hogy ott valami baj van a tyukok és libák közt. Azalatt te beküldöd Juliskát.

— Nagyon jó lesz. De aztán eszedden járj, Berti, hogy jó ideig ott tartsd az öreg Treszkát.

— Ne félj semmit, csak te végezd jól a dolgodat. Már esteledik, a baromfi már mind elült a helyén. Kizavarom, megkergetem valamennyit. Ugy megvadulnak, hogy egy óráig sem szedi őket össze. Van időnk, mert mamáék csak késő este jönnek haza. No, majd nevetünk aztán azon az együgyü Juliskán.

Még egy kicsit tanácskoztak, jól megfontolták a tervet és mindent rendben találtak. Eközben már jóformán beállt az est-szürkület is. Csak ezt várták. Ekkor aztán hozzá fogtak a tervök végrehajtásához, teljesen meggyőződve, hogy igen nagyszerű és okos dolgot mivelnek.

— Majd nem fog az az oktondi leány többé félni, ha egyszer csuful járt, szólt Károly nevetve. Alaposan kigyógyítjuk.

— De ki ám! És azután fél esztendeig csufolhatjuk vele. Tudom, inkább elmegy akár éjfélkor a temetőbe is, csak ezt ne emlegessük neki többé.

Mialatt Berti és Károly így okoskodtak nagy tervökön, az öreg Treszka szakácsné a konyhában végezte a dolgát s a kis Juliska, afféle kis mindenes leány, segítgetett neki. Nem volt sok dolguk, mert az uraság nem volt otthon. Csak a két fiunak kellett vacsorát készíteni. Majd megmondják, mit kívánnak.

Egyszerre csak fölpattant az ajtó és nagy sebbel-lobbal rontott be rajta Berti, már kívülről kiabálva:

— Treszka! Jöjjön csak! Hamar jöjjön!

— No, no, mi a baj?

— Nem tudom én, de valami nagy baj van ott a baromfi közt. Esze nélkül

futkos mind... talán róka vagy görény tört be közéjük.

— Uram Teremtőm! ijedezett az öreg Treszka. Még elviszi a jó hizott vasárnapi pecsenyét!

— No hát csak jöjjön... majd én is megyek ezzel a nagy késsel ni... Juliska azalatt itt maradhat és vigyáz a tűzre.

Sietett is az öreg Treszka és ott hagyták magára Juliskát. Ezt pedig Juliska egy csöppet sem szerette, mert mi tagadás benne, szörnyü módon félénk volt, s kivált este, mikor már sötétedni kezdett, rögtön mindenféle rémeket látott. De hát most nem tehetett egyebet, mint hogy várta, míg Treszka asszony visszatér.

Ez azonban sokáig tartott. Csakugyan nagy baj történhetett odakint. Volt is nagy lárma, kergetőzés a baromfi-udvaron, de az messze volt, be nem hallatszott. Csöndben, félénken ült ott az együgyü leányka. Ugyancsak megörült, mikor nem sokára a Károly urfi füttyörészését hallotta. De már annak nem örült, mikor nem sokára Károly be is nyitott és így szólt:

— Hol van Treszka? Én már vacsorálni akarok... teázni fogunk.

— Majd jön mindjárt...

— De én nem akarok várni. Fogd a teás üstöt és vidd be az ebédlőbe, én meg előhivom addig Bertit.

— De hát... talán megvárom, míg Treszka asszony...

— Nem várod, szólt Károly parancsoló hangon. Tüstént végezd, amit rendeltem. Gyujts lámpást a szobában. Minden készen legyen, mire bemegyünk.

Juliska szinte bele sápadt, amint ezt hallotta. Keservesebb parancsot ennél nem kaphatott volna. Mert hát igaz volt csakugyan, hogy oktalanul félénk volt. Tudta,

hogy most ez a nagy, ódon uri ház egészen üres, pedig mennyit mesélnek régi borzasztó históriákról!.. Éppen ma is mesélte a Berti urfi, hogy a harminczharmadik

FOGTA A TEÁS ÜSTÖT S MEGINDULT.

őregapja, aki már vagy száz esztendővel ezelőtt élt, még most is haza jár mint hosszú fehér szellem...

De hát mit tegyen? Az urfi paran-

csolta, hát meg kell lenni. Fogta a teás üstöt és nagy szepegve megindult. A hosszú folyosó már egészen sötét volt, de Juliska tudta a járást s benyitott a nagy

ebédlőbe, melybe a magas ablakon át még behatolt egy kis világosság. Azután egy velőrázó hangos sikoltás hangzott fel s utána mély csönd következett.

A sikoltást nem hallotta senki, mert Károly ezalatt már kint járt az udvaron, ahol éppen szembe jöttek Berti és Treszka asszony, kik a megriadt baromfi-sereget szerencsésen rendbe hozták. Az öreg cseléd még ekkor is tünődve dörmögött:

— Meg nem foghatom, mi lelte ezt a sok bolond jószágot. Nincs ott semmi baj... igazán meg nem foghatom.

És e közben olyan gyanakodva nézett a két fiura, mintha ezeknek köllene tudni valamit. Szólni azonban nem mert, hát csak visszatért a konyhájába. Ott meg a Juliskát nem találta. Hova lett?

— Én mondtam neki, vigyen be az ebédlőbe a teának való vizet, szólt Károly.

— No, akkor hát mindjárt előkerül.

Berti és Károly összenéztek és alig birták elfojtani a nevetést. Félre is huzódtak és vártak ők is.

— Majd jön mindjárt szörnyü szepegéssel, sugta Berti.

— Lesz majd jó tréfánk! Vissza vezetjük és ha megtud mindent, majd fogunk rajta nevetni.

Hanem erre nagyon sokáig kellett várni. Az idő mult, már bizony félóra is beletelt, de Juliska csak nem került elő. Berti és Károly únni kezdték a dolgot, de nem tudták, mihez fogjanak. Az öreg Treszka pedig kifogyott a türelméből.

— Ejnye, az a haszontalan leány! Ugyan mit csinálhat ott? Már utána nézek.

Gyertyát vett a kezébe, mert ezalatt már öreg este lett, aztán megindult. Berti és Károly pedig elfojtott nevetéssel követték.

De nem nevettek sokáig. Amint az ebédlő ajtajához értek, ott a nyitott ajtóban a földön ájultan elterülve találták a leánykát. Az öreg Treszkának mindjárt elmúlt a haragja és csak arra gondolt, hogy baj történt.

— Jaj, szegény kis leány, mi baja eshetett!? Fogja csak a gyertyát, ifiur, hadd emelem föl szegénykét.

Fölemelte és a szobában levő pamlagra fektette, aztán élesztgette, vízzel locsolgatta; de jó ideig hiába... s Berti és Károly ugyancsak aggódva és nyugtalanul jártak körülte. Egyszerre csak az öreg Treszka megpillantott valamit, ami az első percekben elkerülte a figyelmét.

— Hát ez miféle maskara? Ezt bizonyosan az ifiurak csinálták.

Szemben az ajtóval, éppen az egyik ablak előtt állt valami hosszú fehér alak, a milyenek a kisértetet szokták babonás emberek képzelni. Treszka asszony odament és levette a lepedőt a fogasról, aztán haragosan mondá:

— Most már értem az egészet... és ő szegény csakugyan holtra ijedt... talán bele is hal. Majd eldicsekedhetnek vele.

Berti és Károly most már éppenséggel nem dicsekedtek. Próbálták magyarázni, hogy csak tréfa volt, ki akarták gyógyítani Juliskát az oktan félelméből.

— Szépen kitalálták a módját. Csak életre tudjam ébreszteni szegényt.

Ez nagy sokára végre sikerült, de ezalatt már haza érkeztek a fiuk szülei;

és pe
juk n
csaku
sokái

mes
fárad
az eg

tréfá
rájok
tréfá
a tud

MEG

7-dik
fejtés

1.

2.

3.

4.

5.

sey te
Zsófil
vérek
Feisc
Marg
Frigy
Ritter
Rózi
és Mi
Katic
(bepo
Hertz
Róth
Ilonk
felder

és persze megtudtak mindent. Első gondjuk nekik is a szegény leányka volt, aki csakugyan nagy beteg lett s még azután sokáig nem bírta kiüzni a fejéből a rémes látományt. Nagyon sok időbe és fáradságba került, míg meggyőzték, hogy az egész csak a két fiu csinye volt.

Berti és Károly is megemlegették a tréfát. Mert az apa szigorú büntetést mért rájuk, de meg be is látták, hogy nem rossz tréfával, hanem okossággal kell gyógyítani a tudatlanok hibáját.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 7-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

1.	B	a	r	á	t
2.	a	k	o	l	
3.	r	o	m		
4.	á	l			
5.	t				

Helyesen fejtették meg: Kenessey testvérek, Szilágyi Ágota, Karsai Magda és Zsófnika, Mitteregger Miczi és Andor, Mádér testvérek, Leidenfrost Elsa, Ludwig Gizella és Rezső, Feischl Irma és Jenő, Reimann Klára, Prückler Margit, Bochkor Ádám, Rekettye Pista, Beck Frigyes, Schuler Gusztika, Uferbach Gizella, Ritter Miczi és Ilus, ifj. Márffy Ede, Eördögh Rózsi, Freund Gyula, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Háas Berta, Rosenberg Paula, Városey Katicza, Lövy Kata és Berta, Milkovic Luiza (beporozni irást nem illik! F. b.) Frank Jenő, Hertzka Ágnes és Róbert, Jusztó Béla és Gyula, Róth Vilma, Fried Sándor, Hirschl Szi, Führer Ilonka, Tusák Angyalika, Seidler Sidonia, Langfelder Olga, Hirsch Lujza, Gschwindt Ernő,

Szent-Imrey Kató, Kende Dzselsma, Csáky Imre, Finitzer Gizella, Ninger Aranka, Ausch Vilmos, Stern Ilona, Irma és Sándor, Lowieser Berta és Leonka, Berger Irén, Maller Margit és Imre, Madarász Mariska és Olga, Hazai Emil, Békessy Ilus, Zsigmondy Zoltán, Ivántsý Béla, Takács Jenő, Osztóics Margit, Holzwarth Ferike, Messer Rudolf, Kherndl Margit, Lácay Margit és Zoltán, ifj. Szent-Imrey Tamás, Herzfeld Elza, Koritschoner Margit, Dömök Margit és Pista, Kelemen Blanca, Mensik Etelka, Timár Ella és Stefania, Brüll Elli, Keleti Irén, Brüll Berta, Deutsch Jenny és Emil, Ivántsý Margit, Máriaassy Tivadar, Szirányi Ella, Márki Imre, Kron Rózsa. Pick Margit, Polgár Mariska, Schossberger Giduska, Kun Aladár, Sternberg Otto, Apáth Flora, Posztóczky Margit, Kiss Paula, Csergő Lenke, Ilon és Gabi, Derecskei Erzsí, Patay Tibor, Sigray Antal, Huber Sarolta, Panczél Armand, Lappert Etel, Kopcsák Lujza és Csáky Janne, Mocsáry Ilona, Degesz Imre, Bernáth Emil, Vissontai Ilonka, Steiner Melanie, Gutvillig Angela, Strakovics Aranka és Malvine, ifj. Szücs Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Popper Ida. Az ábéczés versike, melyet tudakoltál, a »Kis Lap« III kötetének 20-ik számában foglaltatik. Kéziratban megküldöm. — **Stern testv.** Van a »Kis Lap«-nak egy bizonyos rovata. Ha abban kutattok, a panaszra megelikek a választ. — **Kopcsák Lujza.** Reménylen: Jeanne, mire e sorok megjelennek, megszabadult már bajától. — **Kábdebó Jancsi.** Kicsi történetkéd meg fog jelenni. — **Névy Mariska.** Jól megszerkesztett háromszög rejtvényednek sorát keritem. — **Mandel Gyurka.** Már csak türtöztetem magam addig, amíg tollal tentával papírosra írhatok neked levelet, mert bizony a pala-táblát nem igen dobtatná bele s levél-szekrénybe. Üdvözöllek téged s a teidet. — **Sigárdy László.** Ha Besançonban jártál, tudhatnád, hogy az Franciaországba tartozik és nem Helvéziához. Ott egyben megnézhetted volna Hugo Victor, a nagy francia költő szülő-házát is. — **Schaffer testv.** A Gézuska levele, első kísérletnek, nagyon biztató. — **Lefévre Gyula.** A leghíresebb magyar mesemondó Fáy András. — **Wertheim testv.** Az, hogy a nyáron kirándulást tettetek a római fürdőbe (az aquincumit értitek?) s ott jól megáztatok, nem igen megy történet-számba. De nyári kirándulásnak, tekintve nyul farknyi rövidségét, elég jól irtátok le. — **Fodor testv.** Ha tudjátok hova küldeni a levelet, tudhatnátok hova küldeni a megfejtést is. A »Forgó bácsi« megszólításért már hogy neheztelnék?.. Mikor hát én vagyok Forgó bácsi. Szívesen üdvözöllek titeket is a »Kis Lap« táborá-

ban. Mentől sürűbben találkozom a nevetekkel. A bábus babát ölelem. Mi a neve? — **Lamm Dezső.** Legjobb szeretem, ha a »Kis Lap« vasárnap előtt nem kerül kezeitekbe, mert a »K. L.« ünnepi szórakozásul van szánva nektek. — **Kaprinay Margit.** Rokonzásod az »Erdőtitka«-beli Magdolna asszonnyal csak jó szivedre vall. Reményilem, jövő leveled már nem lesz tépett szélű. — **Takács Jenő.** Hat éves kis vitéztől nem kívánhatok szebb írást, mint a tied. — **Karsai Magda és Zsófia.** Piczi levelkétek nagy örömemre szolgált. — **Prükler Margit.** Tégy kísérletet. — **Bernáth Emil.** Vidám s részvevő levelkédet köszönöm. Az egyik rejtvényt besoroztam. — **Reimann Clara.** Kellems tudomásul veszem fölgyógyulásod hírét. Már most kettesben dicsérhetjük a jó Istent. — **Frank Jenő.** A Károly-kaszárnya sütő-utcai oldalán van egy lombfűrész-kereskedés. Ott legjobban megtudhatod azt, amit kérdezel. — **Ifj. Szent-Imrey Tamás.** Isten hozott közibénk. Reményilem én is, hogy tartós lesz a barátság. — **Altmann Pista.** Ezentul, hogy ismét talpra ugrottál, annál gyakrabban lássam nevedet. — **Derzi Péterke, Pick testv.** Buda és Pest egyesülése 1872. történt. — **Komjáthy Inés, Katzburg testv.** Csütörtökön délben. A számrejtvénynek sorát ejtem. — **Budai Goldberger testv.** A szép írás melyőtök kezétől származik? — **Csáky Imre.** A rejtvényeid szabatosan vannak megszerkesztve, de olvasó társaidra nézve tán nagyon is könnyen járna azoknak megfejtése. Valami erősebbet kérek. — **Békessy Hus.** Rejtvényt világosan, olvashatón köll megírni. A te soraid olyan sürűn fekszenek egymáson, a feladvány magyarázata is oly hiányos, hogy el sem mehettem rajta. — **Kende Djelma.** Ha, amint sejtem, a te neved keleti (hindu), akkor magyar helyesírás illeti meg, így: Dzsaelma. Játszó társaidnak jó lesz a Cziczabella és Murzuk? — **Ivántsy Béla.** A macska-históriád rövidebb az egér farkinczánál. Alig kezdődik, már vége is van, s voltaképp semmi újat nem mond. Nagyobbik kidolgozásod azonban értelmes, jó munka, mely azt mutatja, hogy jártas vagy hazánk történetében. Mint szorgalmad jelét örömet fogadtam. — **Mester Rudolf.** Ügyes; besoroztam. — **Mihályffy Laczi, Rosenberg Zsiga, Török Menyhért.** Érdeklődéseket kedves tudomásul veszem. — **Mittelmann Ferencz.** A költemény, bár erősen látszik meg rajta a Petőfi hatása, oly erős tehetségre mutat rá, hogy kérdeznem kell: igazán »kis olvasó«, vagy felnött munkája-e? Egészen inkább valamely szépirodalmi lapba való. Átadtam a »Hét« szerkesztőségének. — **Gf. Waldeck Erika.** Nem volna a rejtvényedben hiba, csak éppen az ellen ne vétene, hogy az *ny* összetett mássalhangzót kettőnek veszi. Ezen ha segítesz, a közlésnek

semmi sem állja az útját. — **Szirányi Ella.** Olyasmit, amire minden természettani kézi-könyv megadja a választ, ne tőlem kérdezz. Hogy a pulyka Indiából került hozzánk, meg is van ott említve. — **Szavkay Margit.** Az elsőnek az a hibája, hogy az *sz*-et két betűnek veszi, a második meg tulságosan könnyű. Várok újabbat, de nem ám irkából kitépett papiroson. Pedig csinos írárod máskülönben örömemre szolgált. — **Jekelfalussy testv.** Majd, majd! Igazságos létemre sort kell tartanom. A rajzot megmagyarázni is elég. A királyság neve nem »Dán,« hanem »Dánia.« A nemzet nevére köllött volna azt alkalmaznotok. Már most, kis lányok, keressetek mást, és azzal örvendeztessetek meg. A szép írásért kit dicsérjek meg? — **Toldy Ernő.** A kép-rejtvényekből az első, mint a legsikerültebbet, megrajzoltatom. Alkalmi versikéddel vagy nagyon későn, vagy nagyon korán járnánk, ha egyáltalán megütné a közölhetőség szigoru mértékét. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Ezentul állandó rovattá kell avatnom a »Büntetés« rovatát. Fájdalmasan esik, hogy sürű intéseim néhány kis olvasómnál fogamat nélkül maradnak. Mindazok nevének kezdő betűit, akik a levélírás külső szabályai ellen vétének, külön megokolás nélkül közlöm ezentul. Majd rátér az, akit illet, miben hibázott: piszkosan írt-e, vagy girbe-gurba rendekben, vagy mocskos, nyíratlan szélű papirosra vetette-é oda az ő betűit.

P. A. és M. — G. L. — I. és J. — Z. F. — G. M. és S. — S. I. és K. — M. J. és M. — M. R. J. és M. — F. M.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Gr. Khuen-Héderváry Sándor gyűjtése 18 ft. (Egyes adakozók: özv. gr. Khuen Antalné 2 ft., gr. Khuen-Héderváryné 4 ft., gr. Khuen-Héderváry K. 3 ft., gr. Zichy Angelica 1 ft., br. Skerlecz Irén 1 ft., Korwin Lili 1 ft., Bothe Adèle 1 ft., Rusznov Masza és Leo 1 ft., Wickerhauser Mór 1 ft., br. Skerlecz Gyula 1 ft., Bothe Otto 1 ft., gr. Khuen-Héderváry Sándor 1 ft., Darvas Antal, Imre és Tamás 4 ft., Klug Jolán 50 kr., Steiner Melanie 50 kr.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.